

EMMA CARROLL

The background is a deep teal color with faint, light-colored horizontal lines. In the center, a young girl with long, wavy brown hair is depicted floating underwater. She is wearing a light-colored, short-sleeved top and shorts. Her eyes are closed, and her expression is peaceful. Small white bubbles and tiny orange and white specks are scattered around her. To the left and right, there are stylized, flowing plants with long, thin leaves and some small, round flowers. In the bottom right corner, there is a small, rectangular object with a keyhole-shaped cutout, resembling a lock or a piece of wood. The overall style is whimsical and artistic.

DE
ONDERWATER
POORT

EMMA
CARROLL

DE
ONDERWATER
POORT

Vertaald door Jaap Slingerland

KokBoekencentrum
Uitgevers Utrecht

Vertaling: Jaap Slingerland
Ontwerp omslag: Peter Kortleve, Shortlife
Omslagillustratie: Daniela Jaglenka Terrazzini
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 266 2790 3
ISBN 978 90 266 2791 0 (e-book)
ISBN 978 90 266 2792 7 (audiobook)
NUR 283
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Tale of Truthwater Lake*
bij Faber & Faber Limited, Bloomsbury House, 74-77 Great Russell
Street, London WC1B 3DA.

Engelstalige uitgave © 2022 Emma Carroll
Nederlandse uitgave © 2024 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Becky en Chrissy,
mijn curry-keukenprinsessen

1

Polly

Zomer, 2032

Laat op een avond, als het te warm is om te slapen, zie ik mijn broer over de rand van ons balkon klimmen. Hij wil zich net op de klike van de buren laten zakken als hij me ziet kijken.

‘Ga weer naar bed, Polly!’ sist Joel, die zich betrappt voelt.

‘Echt niet.’ Ik zie de handdoek onder zijn arm en de tas om zijn schouders heus wel. Die gaat zeker weten naar het strand.

‘Jij mag niet mee,’ protesteert hij. ‘Je kunt niet eens zwemmen.’

‘Wel waar. Vandaag nog, vijftig meter in het zwembad.’ Ik zeg er maar niet bij hoe zwaar dat was.

Joel zucht. ‘Goed dan. Kom maar. Als je maar wel... nou ja, stil bent?’

Ik doe alsof ik mijn mond dichtrits. Joel en ik zijn zichtbaar familie – we hebben allebei donkere krullen, papa’s groene ogen en mama’s neus – maar ik ben inderdaad de kletskous van ons tweeën. Bovendien is het

midden in de nacht en op mijn telefoon zie ik dat het vijftientig graden is, dus veel te warm om te kibbelen.

De hittegolf begon vlak voor de zomervakantie en de laatste dagen van het schooljaar smolten we weg in de klas, alsof we op de grill lagen. We hebben nu al vijf weken vakantie achter de rug en het grootste deel ervan zaten we opgesloten in ons piepkleine appartement. De regering heeft namelijk een noodwet ingevoerd die zegt dat we binnen moeten blijven zodra de temperatuur boven de tweeënveertig graden komt.

‘Alweer een stomme lockdown!’ Zo reageerde papa op het nieuws.

Toen ik nog een baby was, had je een levensgevaarlijk virus en mocht je maandenlang nauwelijks naar buiten. We hadden toen niet eens een tuin – nog steeds niet, trouwens – wat nogal raar is gezien het feit dat mijn ouders een hoveniersbedrijf hebben.

Wel hebben we de zee aan de overkant van onze straat – het Kanaal, om precies te zijn. In de winter, als het stormt, slaan de golven hard tegen onze ramen en overstroomt de straat met allemaal bruin, zout zeeschuim. En het regent en regent en regent dan – soms dagenlang en soms in één grote stortbui – en uiteindelijk loopt het riool over en overstroomt de stad ook. Daarom stond mama erop dat ik leerde zwemmen.

‘Werk nou eens mee, Pol,’ mopperde ze. ‘Als je ooit in een watersnood terechtkomt, kan het je leven redden.’

Daar kan ze best eens gelijk in hebben, maar ze heeft er ook een handje van om overal een mogelijke ramp in te zien.

Deze zomer is het de hittegolf die schade heeft aangericht. Verbrande schouders, dorre gazons, smeltend asfalt. Mensen zeggen dat het weer vroeger nooit zo was. Het is de hele tijd in het nieuws: droogte in Soedan, stijgend zeewater bij de Bahama's, beelden van overstroomde huizen en van mensen en dieren die doodgaan van de honger. Je kunt er niet onderuit dat we een zootje van onze planeet hebben gemaakt.

En toch is het fijn om mijn broer voor de verandering eens te zien glimlachen.

‘Als ik verdrink, mag jij hulp gaan halen,’ zegt Joel grootmoedig. ‘Al is het realistischer dat jij degene bent die –’

‘Ja, ja,’ onderbreek ik hem. ‘Jij zwemt beter. Hou er maar over op.’

Hij kan ook beter koken en beter leren. Hij kan alles beter. Ik ben het middelmatige kind bij ons thuis.

Het strand loopt steil af, is bezaaid met kiezelstenen en ligt dus aan de overkant van onze brede, goed verlichte straat. We komen er via een trapje. Het ruisen van de zee heeft iets rustgevends, als de kalme ademhaling van iemand die slaapt, en bij de branding laat ik het water over mijn tenen glijden. Aan de horizon knippen de rode lampen van de windmolens en ik vraag me af of er ooit iemand naartoe is gezwommen.

‘Wist je dat het illegaal is om het Kanaal over te zwemmen als je nog geen zestien bent?’ vraag ik, een willekeurig feitje dat ik me spontaan herinner van toen ik vandaag op internet zat, in plaats van mijn huiswerk te maken.

Als huiswerkopdracht moeten we een ouder iemand vragen waar diegene het meest trots op is en waarvan

hij spijt heeft, en dat soort dingen. Ik ken alleen geen oude mensen, behalve mevrouw Gee, die sinds kort in het souterrainappartement onder ons woont, maar die is niet echt aardig.

Joel schopt een steentje weg. ‘Dus we steken vanavond niet het Kanaal over?’

‘Nee. De eerste die het Kanaal overzwom, was kapitein Matthew Webb in 1875. Dat wist je zeker niet?’

‘Nee, dat wist ik niet.’

‘En’ – ik kies een platte steen uit en laat hem over het water scheren – ‘hij deed er bijna tweeëntwintig uur over! Dat is haast een hele dag – drie maaltijden en een nacht slapen en een hele dag op school. Denk je eens in dat je zo lang in het water ligt!’

‘Hmm.’

Het idee dat iemand zo ver zwemt, daar kan ik gewoon niet bij met mijn hoofd, vooral omdat het mij nauwelijks lukt om één keer het zwembad over te steken. Al dat water onder je lijf en je hebt geen idee wat er daarbeneden op de loer ligt. Ik ril al bij de gedachte en stel me – net als mama zou doen – de tragische krantenkop voor:

*PLAATSELIJK MEISJE POLLY CARRAWAY, 12, VERMIST NA
ZWEMMEN IN KANAAL*

Ik deins terug, bij de waterkant vandaan.

‘Weet je wat?’ besluit ik. ‘Het is ook belangrijk dat iemand hier op de spullen let. Ga jij er maar in.’

Joel heeft me meteen door. ‘Ik dacht dat je al zo goed kon zwemmen.’

‘Kan ik ook, maar –’

‘We zwemmen echt niet naar Frankrijk, hoor. Er overkomt je niks.’

Joel vertrekt in de richting van de oude pier. Ik volg hem, met een knagend gevoel omdat hij nou juist daar wil gaan zwemmen. Jaren geleden, voordat ik werd geboren, is het grootste deel van de pier afgebrand en het restant staat als een enorme ijzeren kooi een paar meter van de kust af. Ik heb liever een plekje met meer ruimte, zonder al dat zeewier en zonder die roestende metalen tralies boven ons hoofd. En ik wil al helemaal niet in mijn eentje de zee in.

‘Wacht op mij!’ roep ik, terwijl ik hem probeer bij te houden.

Joel, in zijn veel te grote T-shirt, beent afwezig met zijn handen in zijn zakken en hangende schouders verder. Mijn broer is al de hele zomer onbereikbaar, verdwaald in zijn hoofd. Mama zegt dat hij een typische puber is, maar ik heb het gevoel dat er iets anders speelt. Als we bij de oude pier zijn, blijft Joel staan en trekt hij zijn T-shirt en spijkerbroek uit. Hij draagt er een zwemshort onder. ‘Kom je?’

Ik aarzel.

‘Kom op, Pol,’ dringt hij aan. ‘Je zei net nog dat je al eens vijftig meter hebt gezwommen.’

Ik trek mijn paardenstaart strak. Vijftig meter in een zwembad is niet hetzelfde als in zee, zeker niet in het donker. En trouwens, het was niet precies vijftig meter, en ik stopte meteen toen ik water in mijn neus kreeg. Sasha, mijn vriendinnetje, lachte zo hard dat de badmeester haar

een waarschuwing gaf. Ik vond het helemaal niet grappig, maar de rest van onze zwemgroep wel. Tien mensen die me uitlachten.

‘Je weet dat ik hier niet goed in ben,’ zei ik achteraf tegen haar. ‘En dat je me uitlachte waar iedereen bij was, hielp ook niet.’

‘Het spijt me, oké?’ zei ze, maar ze meende het duidelijk niet, want ik zag aan haar gezicht dat ze nog steeds lachte. En dat heb ik ook tegen haar gezegd.

Toen werd ze boos.

‘Het leven draait niet alleen om jou, Polly!’

Sindsdien hebben we elkaar niet meer gesproken.

Ik zie Sasha’s reactie al voor me als ik haar vertel dat ik om de pier heen ben gezwommen. Dat vooruitzicht haalt me uiteindelijk over.

‘Maar niet zo ver bij me vandaan,’ waarschuw ik mijn broer. ‘En niet doen alsof je een haai bent.’

Joel kijkt me aan met een blik die zoveel zegt als: *Zo ben ik toch niet?*

Ik stap uit mijn slippers. Omdat ik de kans niet kreeg om mijn zwempak aan te doen, ga ik maar in mijn pyjama. Het dunne katoen bolt op en zit meteen vol lucht, maar zodra mijn schouders onder water zijn en ik begin te zwemmen, besef ik dat Joel gelijk heeft: ik kan dit. Hij zwemt een stukje voor me uit. Zijn arm komt telkens als een witte flits op uit het water. Samen komen we steeds dichterbij de contouren van de pier. Ik probeer er niet aan te denken dat het water onder ons steeds dieper wordt, of dat ik nergens op kan staan als ik mijn voeten nu laat zakken.

In plaats daarvan concentreer ik me op de horizon, net als een echte Kanaalzwemmer doet, volgens het internet: met mijn ogen en mijn gedachten gericht op wat er voor me ligt. Mijn armen bewegen traag en mijn lichaam voelt gek in het water. Hoewel ik spartel en schop, kom ik nauwelijks vooruit, maar in elk geval verdrink ik niet. Ik doe mijn best om me niet af te vragen hoe ver het is naar de zeebodem en ik probeer ook niet naar de pijlers van de pier te kijken, die slijmerig glimmen in het donker. Nog een paar slagen en dan zijn we bijna bij het verste punt van de pier. Ik vind het eigenlijk wel lekker hoe koel de zee voelt. Het is al wekenlang zo heet en daar werden we zo chagrijnig van, maar dit is heerlijk.

‘Gaaf het nog wel, Pollepel?’ roept Joel. Dat is zijn stomme bijnaam voor mij. ‘Wil je door?’

‘Misschien. Ik—’

Er flitst iets boven ons.

‘Hé!’ roept Joel.

Mijn eerste gedachte is: bliksem. Een koude, misselijkmakende paniek kruipt vanaf mijn voeten omhoog. Nu willen mijn armen niet meer werken en het lukt me niet meer om mijn kin boven water te houden. Daar is de flits weer, vlak boven ons op de pier. Het is een camera, besef ik, van iemands telefoon. Er klinkt gepraat, gelach en het geknars en gerammel van iemand die over het metaalwerk klautert.

‘Dat had ik kunnen weten,’ bromt Joel.

Iets zegt me dat hij weet wie daar zit. Ik slik water in en begin te hoesten. Joel is in een flits bij me en houdt me achterover, met zijn hand onder mijn kin. We spar-

telen rond, in een wirwar van botsende ellebogen en te veel benen.

‘Ik dacht dat je kon zwemmen,’ sist Joel.

Ik kan niet praten en ook niet ademen.

De camera flitst alweer. En nog een keer.

Ik verdrink, schiet het door me heen, en iemand maakt er doodleuk foto’s van. Mijn armen en benen zijn om de een of andere reden te zwaar om te bewegen, maar toch lukt het Joel om ons zwemmend bij de pier vandaan te krijgen.

‘Rustig maar, ik heb je,’ mompelt hij.

Vraag me niet hoe, maar we halen het strand. Als ik de lantaarnpalen zie en de auto’s die langs de kustweg staan geparkeerd, denk ik heel even beduusd dat we Frankrijk hebben gehaald. Dan voel ik de kiezels onder mijn voeten. Mijn benen zijn zo wiebelig dat ik op handen en voeten het strand op moet kruipen, waar ik vervolgens de halve oceaan ophoest.

Joel blijft verbijsterd bij me staan.

‘Het gaat goed met me, fijn dat je het vraagt,’ mompelt ik. Ik ga nooit meer zwemmen, echt nooit meer. Het maakt niet uit hoe warm ik het krijg of hoelang deze hittegolf duurt.

Joel strekt zijn arm om zijn kleren te pakken.

‘Waag het niet om met iemand te praten over wat er net is gebeurd,’ zegt hij, met een stem die zo trilt dat het me bang maakt.

‘Beloofd,’ zeg ik dus.

We zitten allebei diep in de problemen als mijn ouders ontdekken waar we zijn geweest. Maar als ik Joel bestudeer, zie ik dat hij niet naar mij kijkt, maar opnieuw naar de pier.

‘Wie was dat daarboven?’ vraag ik.

Joel bijt op zijn lip. ‘Niemand.’

Hij liegt. Ik hoorde iemand lachen. En er werden foto’s van ons gemaakt.

Het is erger dan foto’s. De volgende ochtend staat er een korreilig filmpje online waarop ik in zee om me heen graai en het Joel nauwelijks lukt me boven water te houden. Ik voel me misselijk en schuldig door alle opmerkingen eronder, door alle likes van iedereen die dit blijkbaar leuk vindt. Het komt allemaal door mij. Ik ben degene die achter Joel aan liep naar het strand terwijl hij alleen maar rustig een stukje wilde zwemmen.

‘Het spijt me écht,’ probeer ik hem te vertellen. Ik voel me afschuwelijk. Dit is veel erger dan afgaan tegenover Sasha.

Joel wordt nooit boos, maar dit zit hem echt dwars en mijn verontschuldiging haalt niets uit.

‘Hou maar op, Pol. Ik ga nooit meer ergens met jou naartoe, dus vraag het me niet meer,’ antwoordt hij.

De paar dagen erna houdt Joel zich aan zijn woord en ik me aan dat van mij. Ik vertel geen mens wat er die nacht op het strand is gebeurd, behalve jou dan.

Het is 2032 en er is weer eens een hittegolf in Groot-Brittannië. De regering heeft een avondklok ingesteld en winkels moeten hun deuren sluiten. Polly verveelt zich en zoekt naar nieuwe manieren om af te koelen. Tijd om haar angst voor diep water onder ogen te zien. Dat blijkt een must wanneer zij en haar broer voor de rest van de zomer naar hun tante worden gestuurd die aan de rand van een groot meer woont.

Maar het meer begint op te drogen en als het waterpeil daalt, komt er een verloren dorp tevoorschijn. Als Polly op een nacht naar beneden duikt, kan ze plotseling ademen en hoort ze kerkklokken luiden en vogels fluiten...

HEEFT POLLY EEN POORT NAAR HET VERLEDEN ONTDEKT?

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 978 90 266 2790 3 • NUR 283

9 789026 627903